

LUCIA
ČERNEKOVÁ
HRY HRÁČOV
UMENIA

**Úvodný prejav na vernisáži
v komornej galérii BCPB,
25. marca 2010 o 18.00 hod.**

Lucia Černeková je diluviálnou, triumviálnou umelkyňou, ktorej apolónsky dotvorené rytmizované rozvrstvenie línií, konvenuje so vzdúvajúcimi sa zbíhavými štruktúrami narcistno efervescentného silového poľa a jeho detekčných anachronizmov. Predznamenujúca vibrujúca syntéza ako optická dištancia k melodickej hypertrofii motivuje Luciu Černeckú k integritným, intelektualizovaným hegelianizmom. Kozmicky narastajúce bunečné bubliny s nadčasovou transfiguráciou evokujú u autorky špiráloidné a fluidoidné antagonizmy archetypickej a chimérickej ezoteriky smerujújúcej k intergumentárnej súcnosti vnútorného bytia autorky. Geometrizedované, somnabulné predvedomie exoticky horúcich, luminózných erózií fatálne sa približujúcich koeficientom zničenia, transformuje Černeckej trigonomentálne vedenú iluzórnu architektúru, ktorá sa stáva intersubjektívnou intervenciou súčasnej intracelebrálnej intraselekcie. Záverom mi dovoľte drobnú sumarizáciu. Dielo Lucie Černeckej je dialektickým impetusom k iluminóznej ambivalentnosti, ktorej identita je ako mýtus našej doby. Ďakujem Vám za pozornosť.

Najviac demoralizuje systematické odporovanie. Na všetko hovoriť nie. Priemerní ľudia sa za svoju slabosť mstia. Aby otravovali svet okolo seba, hľadajú a objavujú v sebe silu k úskokom.

Vždy preukážeme ľuďom dobrú službu, keď narušíme ich rutinu. Ľudstvo nemožno milovať ani poznať, ak ho občas neopustíme.

Hovorí sa, že opičí samec pozoroval zo stromu tesára ako štiepe brvno pomocou dvoch klinov. Sedel na ňom ako na koni a vždy keď vrazil jeden klin, vytiahol ten druhý a vsunul ho do štrbiny vpredu. Keď odbehol na toaletu, opičí samec to využil a začal robiť to, čomu nerozumel. Sadol si obkročmo na brvno, obrátil sa však chrbtom k tomu rozštepú a tvárou ku klinu tak, že mu do tej štrbiny skĺzli varlatá. Viete všetci, čo sa stalo, keď vytiahol klin. Z bolesti z rozmliaždeného pohlavia zamdlel. Takto ho našiel tesár. Vraj bitka, ktorej sa mu ušlo od neho bola ešte horšia.

Vedzte, že nie každý, kto sa t'ahá k vodcom, či kráľom národov to robí kvôli naplneniu brucha. To si môže múdry človek všade. On tam však usiluje získať postavenie.

Osobnosti sa nikdy neuspokoja, kým nenájdu, či nezískajú čo im patrí. Keď lev, trhajúci zajaca zbadá antilopu, toho zajaca nechá a na ňu sa vyrúti. Každý pes len dovtedy vrtí chvostom, kým mu nehodíte kosť. Ale slon sa nikdy nedotkne predloženého sena, kým ho nepohladia, kým sa s ním nepomazlia.

Kto dopraje sebe, ale aj svojim druhom, bude žiť dlho. Kto však v skúposti len pre seba žije, hoci by bol jeho život aj veľmi dlhý, bude žiť krátko.

Úbožiak je ten, čo dlho žije v biede.

K hovädám a ovciam treba pripočítat' toho, ktorého nezaujímajú nič iné, iba vlastný žalúdok.

Tvorbe Lucii Černeckej nepatrí nezrozumiteľný, obsahovo prázdny, ale múdro sa tváriaci vraj odborný úvod dnešnej vernisáže. Nepatrí jej ani úvaha o demoralizovanom ľudstve, či bájka o hlúposti zvierat a ľudí, o ich plných žalúdkoch a veľkosti osobností, ktorú stelesňuje slon. Tú veľkosť, tú osobnosť by totiž mal stelesňovať iba človek. Homo sapien sapiens. On by ju mal reprezentovať!

Lucia Černecká o týchto úvahách a príbehoch však maľuje a kreslí. Stále lepšie a zrozumiteľnejšie. Lucia je akýsi vývoj umeleckého št'astia. Poznania a poznávania. Viete, obdivovať, či vlastniť jej obrázky je trvalým zážitkom pre každého.

Som nesmierne rád, že sa mi podarilo pripraviť túto krásnu výstavu. Využiť možnosť, predstaviť Vám talentovanú, šikovnú mladú umelkyňu, ktorá odmieta diktát väčšiny, odmieta rigorozitu terajších zdanlivých výtvarných veličín pedagogických, či celebritych. Lucia je šťastná, keď je sama sebou. Jej tvorba je šťastím.

Vychádza z toho najkrajšieho a najlepšieho čo, v európskom umení vzniklo. Priznáva poznanie tvorby osobností európskeho umenia. Maľuje však súčasný život. Je to tvorba, ktorá využíva text, moderný street art, sgrafity je naozaj taká dnešná, že dokáže osloviť všetky generácie. V každom obrázku je nadsázka, irónia, úsmev, ale predovšetkým veľa citu. Mladý človek vždy bol i bude zdanlivo uzavretý. Poznajúc jeho vnútro človek žasne. Umelec musí svoje vnútro prejavit', či chce alebo nie. Jeho vnútro je jeho tvorba. Preto mnohí tak neradi vystavujú. Lebo predstupujú pred verejnosť nahí. Zdanlivo nahí.

Všimnite si malé príbehy každého obrázku. Ľahkosť a istotu s akou autorka maľuje. Ten rýchly preblesk myšlienok vo vzťahoch jednotlivých príbehov. Sú to obrazy mnohých námetov, zodpovedajúce postmoderne.

Je to tvorba ktorá na scéne dnešného slovenského umenia chýba. Začínajúci umelci viac usilujú rešpektovať najsúčasnejšie moderné trendy ako rešpektovať sami seba. Lucia odhaľuje veľa. Preto o nej toľko rozprávam, že jej obrázky považujem za nesmierne hodnotné. O autorke viem, že patrí medzi talenty a je potrebné, v nej túto potenciú stimulovať. Je hravá. A to je jedným z najvýznamnejších atribútov nielen Luciinej tvorby, ale umenia vôbec. Cesty vývoja, umeleckého zrenia sú vždy iné, ale vždy veľmi náročné a ťažké. Urýchliť ich vie okrem autoreflexie predovšetkým ľahkosť a hravosť vnesená priamo do procesu tvorby. Ona sa v tom diele uchová. A divák ju cíti.

Chcem, aby ste nad touto výstavou zauvažovali. Táto, pre laikov zdanlivo detská kresba takou aj naozaj je. S rozdielom, že sa jedná o profesionálne umenie, veľkej hodnoty a veľkej budúcnosti.

Ľuboslav Moza